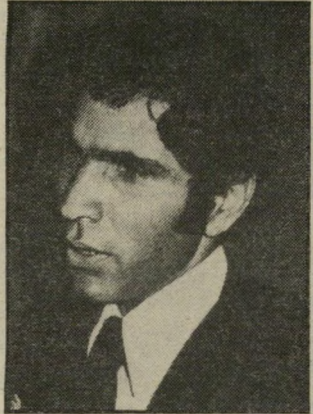

שוטרים בבית השימוש

החשוד הצהיר כי איננו יכול לעשות את צרכיו בסומבי

סימון דבש, 30, גבר נאה לבוש בהידור, ירד מן המטוס בתיקוה לבלות את יום־הכיפורים עם בני משפחתו, שאותם לא ראה מזה חמישה חודשים. אולם את קבלת־הפנים הכינה לו ה"מישטרה". הוא נעצר מייד בנמל התעופה ונשלח למעצר. למישטרה היה מידע סודי כי דבש מכריח בכליו סמים ארצה.

ללא חוק, לא סם. בחודש יוני השנה עזב דבש את הארץ ונסע לנורווגיה. זמן קצר אחרי נסיעתו הגיע לירי המישטרה מידע אנונימי, כי הוא נסע לחולל כדי להבריח לארץ סמים. מאז חיכתה לו המישטרה. אולם דבש לא מיהר לחזור. הוא נשאר בנורווגיה.

סרקליט יונה
סם לא היה שם

הכיר שם אשה ונשא אותה. מצא שם עבודה והחל את לימודי המישטרים שם, כדי להיות עורכי־דין.

לפני יום־הכיפורים הוא חזר לארץ כדי לבלות את היום הקדוש בחברת בני־משפחתו. גם אשתו אמרה להגיע ארצה בימים הקרובים. אולם כמחשב המישטרה היה רשום המידע על הסמים, ולמרות שהמידע איננו טרי, נעצר דבש עם רידתו מהמטוס.

חיפוש בכליו ועל גופו לא העלה דבר. אז החליטה המישטרה כי יש לחקור עד שיעשה את צרכיו, כדי לברר אם לא הבריח את הסם בגופו. לשם בדיקה זו נותרו שני שוטרים יחד עם דבש בתא 24 שעות ביום. הם חיכו לרגע בו יעשה את צרכיו, ואז יודאו אם היה במעיו סם. אולם דבש הצהיר כי הוא איננו יכול לעשות את צרכיו בחברת שני שוטרים. הוא גם סרב להיענות לבקשת המישטרה לערוך בגופו חוקן. על כן ביקשה המישטרה מבית־המשפט להאריך את מעצרו של דבש בימים אחרים, עד שיעשה את צרכיו.

השופט דן ארבל שמע את בקשת המישטרה ואת טיעוניו של הסניגור. סמי יונה, והחליט לשחרר את דבש. אולם המישטרה עירערה על כך לבית־המשפט המחוזי, והשופט המחוזי משה חסון הורה לעצור את דבש לארבעה ימים, בתיקוה כי תוך תקופה זו ירוקן את מעיו.

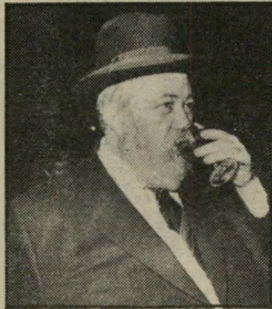
לא עבר זמן רב ודבש עשה את צרכיו, והמישטרה גילתה כי אומנם לא היה שם כל סם. לבקשת הסניגור שוחרר דבש מייד, לפני תום ארבעת הימים.

דמיון בצפון

לחם — בן, סמים — לא!
מאז הוקמה גדר מיוחדת בצפון, מתגלים דרכה לא רק מחבלים. כל עיקבה או סימן חשוד המתגלה על אדמת המערכת גורר חקירה ובדיקה. (המשך בעמוד 48)

בטרם תוכל ועדת־הכספים לפתור את בעיות האומה, עליה לפתור את בעיותיה היא. בצהרי היום הראשון החולף, בתום ישיבה מן המניין של הוועדה, כונסה ישיבה שלא מהמניין. על הפרק עמדו אי־סדרים בניהול ישיבות הוועדה. באיזה אי־סדרים דובר?

מסתבר שחברי הוועדה הפגינו נוהג ישראלי מקובל, והתפרצו אחד לדברי השני. אסור גם לשכוח שהרכב הוועדה (ביחוד הצד של הליכוד) הפעם הוא חזק במיוחד, וכולל חברים כמו שרה־אוצר לשעבר, יורם ארידור. על אירור מעירים חברי הוועדה, כי הוא מקפיד להופיע

שפירא
אורך־רוח

לכל ישיבה, ונוטל את רשות־הדיבור בכל הזדמנות (או שהוא יוצר הזדמנויות) ומבכה: "דולריאזציה... דולריאזציה..." הוא מגן בנוסטלגיה על ספינת כספים מהציבור במיני צעים כגון הוללת מכשירי הטלוויזיה הצינעונית. "הפעם זה לא יעבור!" חתך אותו אחד מחברי הוועדה, כולם כבר קנו טלוויזיות בימי הכלכלה הנכונה!"

היושבי־ראש אברהם שפירא לא מצליח להתמודד עם החברים הסוררים. בכינוס שלא מהמניין ביקש: "תנו לי אורך־רוח. יש לי מסין רב", העיד על עצמו, כתעשין ופוליטיקאי, אך לא כיושבי־ראש ועדה."

שפירא, אגב, מצטיין ביחסיו הטובים עם ארידור, ואי־בקיאותו בדרכי ניהול הוועדה מהווה עידוד להפרי עותיו הכלתי־פוסקות של ארידור. בעיה מישמעית שניה, שהעי סיקה את חברי הוועדה: היכן צריכה הוועדה להתכנס — בתל־אביב או בירושלים? היושבי־ראש, שפירא, העי ריף את תל־אביב, בעוד שחבר הוועד דה הירושלמי יהושע מצא (חרות) התעקש על ירושלים.

התפתח משבר, ומצא אף איים להעלות את הנושא לפני יושבי־ראש הכנסת המושבת. שלמה עמר, חבר־הכנסת החדש מטעם יחד, הצהיר: "ניהלתי באגד 12,000 איש צהר בבגלאן כזה עוד לא נתקלתי" מה היו תוצאות הדיון המישמעתי בתום 45 דקות?

החברים החליטו שלא להתפרץ זה לדברי זה, והבטיחו להשתדל שלא לפגוע זה בזה. בקשר למיקום? הועלתה הצעה לקיים... נכון — רוטציה! כלומר: פעם ירושלים תיזכה בכבוד, ופעם תל־אביב.

חבר הוועדה התיק אריאל ויינשטיין (ליברלים) פסל את הרעיון בנימה מעשית: "ישיבות הוועדה יעברו ממילא לירושלים. מכיוון שהכנסת עומדת להתחיל את מושבה בקרוב." אמן סלה.

הבנתם? "זוכרת את הביקור־שלא־התקיים בארצות־הברית, וזה שבגין כישל בשניה האחרונה, ועודר מסע לחיזות בנוגע לסיבת הביטול? אז הנה — יש לך סקופ בלעדי: שאלנו את חברי בגין — מרוע? והוא ענה בתמיחה: אבל אין לי מה להגיד לאמריקאים..." פשוט ככה.

ההיסטוריה חוזרת

אני צופה שוועדת־הכספים החדשה תהיה יותר קאתולית מהאפיפיור, הצהיר השבוע אחד מבכירי האוצר. האפיפיור לצורך העניין אינו אלא יצחק מזרעלי, שרה־אוצר. והכוונה היא שלכבוד האחדות מקיר לקיר וחומרת המצב הכלכלי, תהווה הוועדה מישענת לשרה־אוצר ותבקר לא את מעשיו אלא את אי־מעשיו. כלומר: תמריץ אותו לקצץ יותר, לבצע צעדים דראסטיים.

סגן שרה־אוצר, עדי אמוראי, הזכיר לי כיום השני בהקשר לזאת את הפונקציה שמילאה ועדת הכספים בתקופתו של פינחס ססיר האגרי: היתה זו פונקציה רומה. אמוראי נסחף בנוסטלגיה, והזכיר לי את הופעתה ההיסטורית של ראשי־המשלה גולדה מאיר, לפני אותו הרכב של הוועדה. בהופעתה זו קצרה גולדה הישגים ושיתוף־פעולה המעוררים את קינאת הנפשות הפועלות כיום.

הנה — פלא: ביום השלישי, למחרת, התכשרנו פומבית שיושבי־ראש ועדת הכספים, אברהם שפירא. עומר לזמן את ראשי־המשלה שימנעון פרס. להופיע לפני הוועדה.

★ **משבר בוועדת הכספים — ישיבות הוועדה יתקיימו בירושלים או בתל־אביב? הפיתרון: רוטציה.**

★ **חברי ועדת הכספים קיימו דיון, והבטיחו להיות ילדים טובים**

★ **אחד ממקורבי בגין מגלה ל־ראשונה מדוע ביטל בגין את נסיעתו לארצות־הברית. לפני התפטרותו: פשוט, לא היה לו מה להגיד.**

★ **הסכמה בין הליכוד והעבודה בוועדה המסדרת: ראשות ועדת הכלכלה תישאר בידי העבודה**

★ **פגישות היכרות ראשונה בין שני אישים ממרכיביה של הממשלה: שרי הבריאות העבודה ורווחה.**

★ **מדוע לא ניתן להפעיל את השינויים במהיר לגבי סוחרים עבר־יינים במיסגרת פיקוח על המחירים?**

נעים מאד

נא להכיר: משה קצב, שר העבודה והרווחה; מוטי גור, שר הביטחון. ביום השני, אחר הצהריים, הגיע גור ללישכתו של קצב. לשני השרים, אומנם, יש תחום חפיפה צר מאוד של נושאים משותפים (אחיות סיעודיות, למשל), אולם מטרות המיתית של הפגישה היתה, פשוט, היכרות. השניים הינם שרים טריים (משני צידי המיתרס הפוליטי) בממשלת האחדות הענקית, ולכן מצאו לנכון להעמיק את הכירותם. משימה בלתי־אפשרית במיסגרת ישיבות הממשלת ההומות שרים.

אחד ממומחי בגין זרק למסע הליחוששים בשמש פצצה: "איך הוא נראה? עשיתי הוא כבר נראה טוב... היתם צריכים לראות אותו לפני שנה..." וכאן הוא עשה פאזה ממושכת, וחיכה שיפצירו בו ארוכות: "איך? איך?"

הוא היה רזה יותר. הרבה יותר רזה והבעת פניו היתה כשל מי שחולך בקרוב להתחזיר את הצויד, זרק בניצוחו האילל התורן. בשלב זה כבר גאו גלי־ההערצה מסכיכו. בדרגה שהיתה מדאיגה גם את רוד סטיוארט. כאן שלף גיבורנו את הניצחון הסופי: "אני חותית את אשמך יקרה אותי" עד כדי כך מקורב.

אולי תרדו שם!

"איך הוא נראה, איך הוא נראה?" זו היתה שאלת השבוע שעבר במיסערה הירושלמית שמש. שבה סוערים בקביעות אנשי ציבור ותיקשות. הוא, הכוונה למנחם בגין, שהתייצב לפני העולם אחרי תקופת כידוד ארוכה ומיסגרות, בענייני

בגין
החזרת צויד

בגין התחרות היא כמובן; מי יודע פרטים יותר אינטימיים: כל היודע יותר — מעמדו גבוה יותר. אם בנוסף לכך הוא גם משיע מרומי מושבו החדש אמירות אנושיות, כגון: "מה אתם רוצים ממנו? תרדו ממנו! הוא רק רוצה שיעזבו אותו. אני יודע כמה שהפרטיות חשובה לו..." וכי, הוא הופך בכת־אחת לנושא הערצה וקינאה מצד הסכיכה הקרובה.

לדחות! לדחות!

אני מתחילה כבר להאמין שזו משימה בלתי־אפשרית. אפילו הצוות ההוא מהטלוויזיה של שנות השישים לא היה מצליח:

המשימה היא כמובן, איוש היושבי־ראש של ועדות הכנסת. הבעיה עמדה לבוא על פיתרון הספי ביום השני, עליי קיבוץ של אי־אלה חברי־כנסת מחו"ל. קיבוץ גלויות. כרם, אלי קולאס (ליברלים), ייר ועדת הכנסת בפועל, שנחת זה עתה מחו"ל, צילצל לרונן מילוא (חרות) שגם הוא חזר מחו"ל. כבקשה לדחות את ההכרעות. מילוא צילצל לרמי אדרי (עבודה), שרווקא יצא לחו"ל. כולם היו בדיעה אחת: לדחות! כמה שיותר לדחות!

הבעיה, למי שלא ניחן בו־יכרון כה ממושך, היא ועדת־הכלכלה. בין רחיה לרחיה הספיקה מיפלגת העבודה לצאת בהצעות פומביות שלא מותרים על הכלכלה! הסחבת, כפי שהבנתם, משרתת את מיפלגת העבודה, שבניתיים מחזיקה לעצמה את הוועדה.

שתיקת הליכוד רועמת, ויש לי חשד מאד מכוסס שגם אחרי שאלצו נציגיו להיכנע ולוותר על ראשות הוועדה, שהוכסחה עליידי יצחק שמיר ליגאל בהן־אורגה. לא תקום סערה ציבורית. האינטואיציה שלי אומרת, שנציגי הליכוד אפילו מעוניינים להיאנס עליידי נציגי העבודה, ולוותר, מחוסרי־ברירה, על ראשות ועדת־הכלכלה. והאמינו לי, שאני יודעת על מה שאני מדברת. כך לא ישבור יצחק שמיר את הכסחתו לאורג — ראשות הוועדה — ואנשי יתנצלו. עשינו כל אשר ביכולתנו. למי שהתרגיל נשמע חרשני, שיפנה למנהיגי ש"ס — אצלם הוא מעורר זיכרונות טריים. מאידך, ייתר בידוי הליכוד את הוועדות החשובות יותר: חוקה־חוק ממשפט, כנסת ופנים. אסור לשכוח שלמניפולציה הוו תורמים גם חשבונות אישיים־קטנוניים. כיאה לנבחרי העם.

על כל פנים, הקונסנזוס בנושא זה (שלא לרבר על ההכנה ושיתוף־הפעולה) ממש מפתיע. האם לזה התכוון מי שהמציא את המושג "אחדות לאומית"?

רשות לא

מחוקקת!

עוד אחד מהסימפטומים של הכנסת־הבלתי־מתכנסת: במיסגרת הפיקוח על המחירים הועלתה הצעה במישור התעשייה־הומיסחר ההחמיר עם הסוחרים העבריינים, עד כדי שיפוט מהיר.

רעיון־שיגעון. אלא מה? כדי לבצע אותו צריך להפעיל את הרשות המחוקקת, רהיגנו כנסת־ישראל, צריך לכנס את ועדת־החוקה־חוק ומישפט, אבל עדיין לא נבחר לוועדה יושבי־ראש! המיועד לתפקיד הוא אלי קולאס מהליברלים, נכון, בגלל ועדת הכלכלה.

כמובן, צריך לכנס את ועדת הכנסת, אבל... שתי נקודות! גם לוועדה זו אין עדיין יושבי־ראש, ועל היות המיועד חלוקות הריעות. מה עושים? בינתיים לא שופטים: